

skal regnes fra Lægens Bopæl eller fra Købstadens Grænse; den første Forstaaelse maa være den rette, men det foreslaas for at gøre det hele tydeligere at slette den sidste Bestemmelse og ændre „By“ til „den sammenhængende bebyggede Del af den By, i hvilken Lægen bor“.

I 4de Stykke er tilføjet: „ombord paa Skibe“, da de her givne Regler ifølge § 29, 2det Stykke, i Lov om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget af 12. April 1911 er afgørende for Beregningen af Betalingen af de der nævnte Lægeeftersyn. Endvidere er foreslaaet en Takst af 1 Kr. for Konsultationer i Lægens Hjem.

5te Stykke er blot omredigeret af formelle Grunde; den hittidige Formulering har givet Anledning til Tvivl. 6te Stykke er ligeledes fremgaaet af en formel Omredaktion af det tidligere 7de Stykke.

Ved Fastsættelsen af Befordringsgodtgørelsen og Dagpenge til Epidemilægen foreslaas i 7de Stykke Bestemmelserne i § 17 i Loven om Embedslægevæsenets Ordning lagte til Grund, idet det formentlig vil være praktisk at have samme Regel gældende i disse ensartede Forhold.

Medens Lovens 8de Stykke er udgaaet under Hensyn til Loven om Embedslægevæsenets Ordning, er 9de Stykke ændret i Overensstemmelse med det nys om 7de Stykke bemærkede.

Lovens sidste Stykke er udgaaet som overflødig.

Til § 32.

Ændringerne fra Lovens § 25 er kun formelle og tilsigter at udelukke de Tvivlsmaal, som har foreligget.

Til § 33.

Den nuværende Affattelse af Lovens § 26, 1ste Stykke i Slutningen, betinger sin Undtagelsesregel af, i hvilke Lokaler de syge behandles, hvilket har vist sig uhensigtsmæssigt. I Overensstemmelse med den oftnævnte Lov af 12. April 1911 § 30 foreslaas det derfor at udtale, at den anførte Lovs Regler er gældende for de Personer, der bringes i Land som lidende af Kolera eller Pest eller en af de i Lovens § 27 omhandlede Sygdomme, hvis der er udstedt Anordning efter Reglerne i denne Paragraf. Herefter vil Udgifterne i disse Tilfælde blive helt at udrede enten af Statskassen eller af Skibet. Hvis saadan karantænemæssig Behandling derimod ikke finder Sted, men en Person findes at være

syg ved det ifølge den nævnte Lovs § 7 foretagne almindelige Lægeeftersyn, skal ifølge samme Lovs § 30 Reglerne i nærværende Lovforslag gælde. Hvis den syge da lider af en under offentlig Behandling værende Sygdom, enten en af de altid saaledes behandlede, f. Eks. Kopper eller Spedalskhed, eller under en særlig Epidemi, vil Udgifterne derved blive betalte paa almindelig Maade af vedkommende kommunale Kasse mod halv Refusion fra Statskassen. Men for at hindre, at Patienter, som ellers intet har med Danmark at gøre, landsættes her til gratis Behandling og derved dels indbringer Smittefare, dels paafører Udgifter, foreslaas det, i Overensstemmelse med det foran i Bemærkningerne til § 6 anførte, at Skibet skal bære Udgifterne, hvis dets Formaal med at anløbe efter Karantænekommissionens eller Politimesterens Skøn antages at være at landsætte de syge eller døde, en Regel, der stemmer med Loven af 12. April 1911 § 30 c., se om et Tilfælde, der har foreligget, Justitsministeriets Skrivelse af 8. Juli 1902, Ministerialtidende 1902 A. Nr. 222. Hvis Sygdommen ikke er under offentlig Behandling, vil det afhænge af Reglerne i Lovforslagets § 28, om der ydes Tilskud fra det offentlige eller ikke, altsaa af, hvorvidt Patienten selv staar i det der nævnte Tilhørsforhold til Danmark.

Med Hensyn til sidste Stykke bemærkes, at da det i Lov om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 30. April 1909 § 12 er omtalt, at der revideres Regnskaber for Medicin, leveret til syge, der behandles paa det offentlige Regning, synes det naturligt i denne Lov at optage en Bestemmelse om denne Revision og dens Omfang, se herom for Tiden Justitsministeriets Cirkulære til Københavns Magistrat og samtlige Amtmænd af 14. November 1913, Ministerialtidende 1913 A. 342.

Til § 34.

Der findes ingen almindelig Bestemmelse om, hvad den vederlagsfri Behandling omfatter, og der er paa dette Punkt nogen Forskel Landet over. De fleste Steder maa det vel antages, at der ydes det, som nævnes i Lovforslagets § 34, mange Steder vel endog mere. Men der kommer fra enkelte Steder Klager frem, særlig over, at der ikke overalt ydes de syge Befordring. Et Ønske om at hjælpe de syge hertil synes at maatte mødes med Sympati. Imidlertid ses der ingen Udvej for Staten til her at hjælpe direkte; hele